

[N. P. Andreassen.]

Medlem har sagt heroppe fra, at de 3 Mill. Kr., som nu er afsat som Hjælp til billigt Kød til de daarligst stillede, igen er en Særbeskatning for Landbruget, saa ved det ærede Medlem, at det er ikke rigtigt. Det er ikke rigtigt, fordi hele den Prisstigning, man her kan konstatere, først og fremmest kommer Producenterne til gode. Det er Konsumenterne, ikke alene de Konsumenter, der aftager vore Udførselskreaturer, men ogsaa Konsumenterne her i Landet, og de aftager den store Part, der maa være med til at betale den Sum, som her bliver afsat til de ringest stillede. Saadan ligger Forholdet. Jeg mener ikke, man kan forsvare over for den store Part i vort Samfund, der er meget ringere stillet, end en stor Part af Landbruget er, at man sætter ind med Foranstaltninger til Hævelse af Priserne, uden at man ogsaa tager Hensyn til de Mennesker, som er haardt ramt paa anden Maade af Krisen, og som — lad os sige det, som det er — i Øjeblikket næsten ikke kan komme til at spise Flæsk, fordi det er for dyrt. Skulde de heller ikke kunne komme til at spise Kød, hvad skal de Mennesker saa leve af? Derfor siger vi fra vor Side, at vi vil meget gerne være med til at give Lovforslaget en hurtig og velvillig Behandling i et Udvalg.

Jens Thomsen: Hvad angaar den provisoriske Forlængelse af Kødloven, kan vi give Tilslutning til den. Det har jo før vist sig, hvor skæbnesvangert det var at have en lovløs Tid, hvad disse Spørgsmaal angaar, og derfor mener vi, at det var prisværdigt af Landbrugsministeren, at han fremsatte den provisoriske Lov, da han ikke havde faaet Tid til at faa Loven fornyet rettidigt, og vi tilsiger vor Støtte til at gennemføre dette Lovforslag.

Med Hensyn til Lovforslaget om Foranstaltninger til Fremme af Afsætning af Kvæg og Oksekød, da er Forskellen paa dette Lovforslag og den gamle Kødlov den, at man nu af Slagteafgiften vil tage 3 Mill. Kr. til rent sociale Formaal mod 2 Mill. Kr. i den gamle Kødlov, hvorimod man intet tog i den Kødlov, der var gældende for Tiden 1933—34. Da man sidste Aar tog 2 Mill. Kr. af Slagteafgiften til sociale Formaal, bevirkede det, at Bundprisen paa Kreaturer faldt fra 40 Øre pr. kg til 30 Øre pr. kg slagtet Vægt, og i Betragtning af, at Kødpriserne ikke dækkede Produktionsomkostningerne, var denne Foranstaltning efter vor Mening uforvarlig. Vi har ikke noget imod, at der gives gratis Kød til de

arbejdsløse, men det maa være en Samfundsopgave at betale Omkostningerne derved. Det er ganske urimeligt at indføre en Særbeskatning af en Produktion, der i Forvejen ikke kan opnaa Produktionsprisen. Kødloven for 1934—35 kunde jo i Virkeligheden ikke taale denne Afgift paa 2 Mill. Kr., men den nye Kødlov kan endnu daarligere taale den Belastning, som her er tiltænkt, paa 3 Mill. Kr. Hvis Sanktionerne mod Italien bliver gennemført, er der ingen Tvivl om, at Afsætningsforholdene for Kød derved vil blive forringet, og derfor var det mere naturligt, at der blev stillet flere Midler til Raadighed end i Øjeblikket, for ellers vil det være umuligt at opretholde de endnu alt for lave Kødpriser, og det var jo ogsaa naturligt, at en saadan Bevilling blev overført til de sociale Udgifter.

Den nye Kødlov indledes med at give en udstrakt Bemyndigelse til den højtærede Landbrugsminister. Forudsætningen for en saadan Bemyndigelse maatte være den, at der bestod et godt Tillidsforhold mellem Landbruget og den højtærede Landbrugsminister. Med Beklagelse maa jeg erkende, at den højtærede Landbrugsministers Administration af de foregaaende Kødlove ikke har skabt et saadant Tillidsforhold, og vi maa derfor fra mit Partis Side forbeholde os at stille Ændringsforslag, der kan befri den højtærede Landbrugsminister for noget af det Ansvar, som det har vist sig ikke kunde bæres.

Jeg skal ved første Behandling af Lovforslaget ikke gaa i Enkeltheder, men nøjes med at opgive Retningslinierne for de Ændringer, vi ønsker gennemført i Administrationen.

For det første ønsker vi Reguleringsudvalget og Eksportudvalget samlet i eet Udvalg, fordi de to Udvalgs Opgaver griber stærkt ind i hinanden, og de kan derfor lettere løses af et enkelt Udvalg end af to. Denne Opfattelse har ved forskellige Lejligheder vundet Tilslutning hos de nuværende Udvalgsmedlemmer, saavel blandt Landbrugets Repræsentanter som blandt Eksportudvalgets.

For det andet forlanger vi, at Eksportørerne, der selv har private Interesser at varetage paa Udvalgets Arbejdsomraade, ikke maa være Medlemmer af Udvalget.

For det tredje forlanger vi, at den Sammenblanding af offentlige og private Midler, der hidindtil har fundet Sted, i Fremtiden umuliggøres. Denne Sammenblanding har fundet Sted i saa stor en Udstrækning, at end ikke Eksportudvalgets